

Lángi Péter

Magyarországi levelek 9.

Keszthely 2012. január

Édes Bátyám!

Két unokázás közt, unadalmas csendben,
ritkásan szállingózó puha hópelyhekkkel
lassan elolvadnak, fogyogatnak a téli napok.
Kéd leveles könyvében ilyenkor gyakrabban matatok.
Ámuldozván olvastam minap is sok furcsa török birodalmi szokásról,
mint nevelik például az ifjat, hogy szultánt ügyesen szolgáljon.

Bűvös szó: nevelés. Ébredt lelkemben tőle sok élmény,
választott, gyakorolt hivatásomat újra megélvén.
Hogy csüngött legelőször harminc szempár rajtam,
míg citerázó térdrel s botladozó, suta hanggal
azt bizonyítgattam, mily gazdag a jelzőink kincstára.
(Ekkor szálltam a vén pedagógia fáradtan döcögő kocsijára,
s majd egy életen át
hajszolgattam lassacskán haladó, de konok fogatát.)

S ím, menetelt ismét ama hajdani sok csoda arcom előtt:
láttam a kiskamaszokban nőni, megérni a férfit, a nőt,
láttam acélossá nemesedni a léha diákot,
s hányat, akit tudatossá gyúrtak a tornyosuló akadályok.
Láttam persze a restség szobrait is, s aki küzdeni nem mert,
mind-mind ösztönző feladat volt, engem is edzett.

Jöttek szembe a tarka napok, hetek, évek,
s súlyos gondokkal terhelt órák is elébem léptek.
Ám a kudarcokon átlendített bármily csöppnyi siker s az öröm,
s így volt szép ez az út – a'való –, és teljes az élet,
sorsomnak köszönöm.
Mert bár legfőbb dolgom volt adakozni magamból,
Én is csak gyarapodtam közben, nem szégyen, ha bevallom.

Morzsolván öregecskén napjaim, óvás, féltés szép érzése hevít
rég diákim iránt (huszonévestől tán hatvanötig),
kik már szorgoskodnak a szertevilágban,
legtöbben eme csöpp kendőnyi hazában.
Megbecsülésüket őszi fakultabb fényben,
érdeklődő tiszteletük ma is érzem.
Kívánok csupa jót nekik, szeretet
fénye ragyogja be életüket.

Édes Bátyám!
Nám, mily jó, leveles könyved hogy előttem tárva!
Lapjai sárgulván bár, mily csuda élményt
szikráztat fel bennem kéd és nénéd
élettel teli, emberi, drága világa!

Hűen magadhoz!

Péntek Imrének

Te is hetvenkedsz, kedves Imre?
Sok boldog születésnapot!
Tegnapnak nőtt megint a tömbje,
s fogyatkoztak a holnapok.

A bunkóságnak fő, hogy rendre
képébe vágta fintorod,
és ÁRGUS szemmel felfedezve,
értékre tártál ablakot.

A dolgod tetted, ez a lényeg,
s tán lakhatóbb lett a világ.
Hogy érdemes volt-e, ne kérdezd,

a túl nagy bölcsesség megárt.
Mutass e korról TÜKÖR-képet
– hűen magadhoz – csak tovább!